Wind in de zeilen

'Het was erg mooi om zoveel steun te krijgen'

Zeilers Nicole van der Velden (21) en Thijs Visser (26) hebben één doel voor ogen: met hun catamaran uitkomen tijdens de Olympische Spelen (2016) in Brazilië. Zij wisten zich vorig jaar zeker te stellen van een startplek bij de Spelen, waarmee hun ultieme sportdroom weer een stapje dichterbij is. *Amigoe* vaart mee en volgt het zeil duo in hun aanloop naar goud.

door **Nynke Wiersma**

De laatste keer dat Amigoe met het zeilduo sprak, bevonden ze zich in Rio de Janeiro voor een wedstrijd en een voorbereidende training op de Olympische Spelen. Naar genoeg werd de wedstrijd voor de twee onderbroken door een verdrietig telefoontje uit Nederland. "Ze hadden bij mijn oma een tumor gevonden in haar maag en ze was te zwak om nog te behandelen. Het kwam er op neer dat ze nog maar een paar dagen te leven had. Dat deed zoveel pijn", vertelt de 21-jarige aangedaan. "Vroeger zag ik mijn opa en oma niet heel veel, omdat we natuurlijk op Aruba woonden. De laatste jaren ben ik veel in Nederland geweest en was ik meer bij m'n opa en oma dan thuis. Ik heb daardoor zo'n hechte band met ze gekregen. Ik wilde haar graag nog zien, dus de dag daarna zat ik in het vliegtuig naar Nederland. De dag dat ik aankwam, kon ze nog een klein beetje praten, maar de dag daarna ging dat al niet meer. Ze had gelukkig alles nog wel door wat je zei, maar ze had niet meer de energie om te praten. Uiteindelijk is ze twee dagen later overleden. Mijn oma is op 24 december begraven. Het was een prachtige uitvaart en een heel mooi afscheid. Na de kerstdagen zijn we met elkaar op het vliegtuig gestapt naar Amerika." Het jongste broertje van Van der Velden had daar namelijk een zeilwedstrijd. Na de jaarwisseling zou op diezelfde locatie het wedstrijdschema van het duo worden vervolgt.

Noodlot

Eenmaal geland op de luchthaven van Miami sloeg het noodlot opnieuw toe. "We stonden bij de bagageband toen mijn vader een telefoontje kreeg dat het niet goed ging met mijn moeder. Ze was op Aruba gebleven, omdat ze al lange tijd leed aan de ziekte Huntington. Dat is een erfelijke hersenziekte. Het lijkt een beetje op Parkinson, maar parkinsonpatiënten maken trilbewegingen en bij Huntington zijn de bewegingen groter. Dat bijvoorbeeld ineens een arm of een been zwaait. Je wordt met de ziekte geboren, maar het uit zich vaak pas rond je veertigste. De ziekte tast eigenlijk langzaam je hersenen aan. Je gaat stukje bij beetje geestelijk en ook lichamelijk achteruit."

"Nadat we het nieuws hoorden, hebben we met elkaar overlegd en zijn we gesplitst teruggevlogen naar Aruba. Mijn broertje wilde graag een wedstrijddag afmaken, dus ik ben bij hem gebleven en mijn vader en andere broer zijn iets eerder teruggegaan. Eenmaal thuis hebben we bij mijn moeder gezeten. Ze had helemaal geen energie meer en was heel erg mager. Ze kon ook niet meer eten en drinken. Uiteindelijk is ze 31 december overleden. De 5e hadden we een ceremonie en later de crematie. Het was zo ontzettend druk. Zoveel mensen hadden we het niet verwacht. Het was erg mooi om zo veel steun te krijgen. Mijn moeder heeft in totaal tien jaar aan de ziekte geleden. We wisten dat ze Rio waarschijnlijk niet meer zou halen, maar dat het zo snel zou gaan hadden we niet gedacht. Toen de eerste verschijnselen zich uitten, was ik 11, mijn ene broer 8en de andere net 1. Het is moeilijk om goed te herinneren hoe het vroeger was. Mijn vader heeft zo veel over haar te vertellen voordat ze ziek werd, dat is fijn."

Voor de boeg

Na de uitvaart ben ik nog twee weken op Aruba gebleven om bij mijn familie te zijn, maar daarna stonden er weer wedstrijden op de planning in Miami. De afgelopen wedstrijd ging niet zo lekker. Dit was de Miami Worldcup. Dat kwam, denk ik, doordat ik er mentaal nog niet klaar voor was. Ik stond er voor 95 procent, maar die laatste 5 procent maakt zo'n groot verschil. Op dit niveau liggen de resultaten verschrikkelijk dicht bij elkaar, dus je moet volledig gefocust zijn, anders lig je eraf. Er waren een hoop dingen die goed gingen tijdens de wedstrijd. Qua snelheid zaten we goed en de start ging beter, maar qua keuzes over de baan lieten we wat liggen", blikt de stuurvrouw terug. Na de Worldcup besloten de Flying Arubies een paar rustdagen in te lassen. "Het is een intensieve periode, maar ik heb het gevoel dat ik er weer tegenaan kan. Ik heb contact met de sportpsycholoog en Thijs is er echt voor me. Door de afgelopen periode is onze band alleen maar sterker geworden. Daarnaast hebben we nu gelukkig onze nieuwe boot en die is supersnel." Momenteel zit het duo midden in het wereldkampioenschap. Voor het WK gaf de zeilster aan veel zin te hebben in de wedstrijd. "We zijn positief gestemd over het WK en als team zijn we er klaar voor."

De uitslagen van het WK en meer over de Flying Arubies lees je in de volgende Wind in de zeilen van Van der Velden en Visser. Wil je in de tussentijd op de hoogte blijven van het reilen en zeilen in en om de catamaran, volg ze dan via hun nieuwsbrief, website, social media of word Flying Friend.